

РЕШЕНИЕ

№ 24022

гр. София, 19.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **9469** по описа за **2023** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Производството е образувано по жалба на ОПП-СДВР срещу РЕШЕНИЕ № 3323 от 12.07.2023г. постановено по адм.дело №1555 по описа на СРС, за 2023г. 100-тен състав, с което е отменена Заповед за задържане на лице рег.№513зз-88 от 12.01.2023г. издадена от Р.А. младши разузнавач при 03 сектор при О“ПКП“–СДВР, с която на основание чл.72, ал.1 т.1 от ЗМВР на К. К. М. е наложена принудителна мярка „задържане за срок от 24-часа“.

По изложените в жалбата съображения се моли да се отмени същата. Твърди се, че решението на СРС е неправилно, в противоречие с процесуалния и материалния закон, необосновано и несправедливо. Подчертава се, че правилно е установено, че заповедта е издадена от компетентен орган и съдържа реквизитите по чл.74, ал.2 от ЗМВР. Неправилно въз основа на това е прието, че не е посочено фактическото основание за задържане на лицето. Според СРС не е достатъчно да се посочи номера на досъдебното производство- ДП, а е следвало да се изложат допълнително обстоятелства за престъплението по чл.321от НК – къде и кога е извършено, каква е съпричастността на задържаното лице и т.н..Тези съображения не се споделят от касатора. От друга страна се твърди, че СРС не е изпълнил задълженията си с оглед

служебното му начало да установи от преписката по ДП дали в действителност е имало съпричастност на лицето към престъплението. Допълва се, че не е достатъчна констатацията на СРС, че ДП не е представено, а е следвало съдът да изиска същото. От друга страна, за да се представи ДП от разследващия полицаи се сочи, че трябва да има разрешение от наблюдаващия прокурор. С оглед изложеното –се моли да се уважи жалбата като се отмени решението и вместо него се постанови ново, с което се остави в сила заповедта за задържане. Претендира се юрк.възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът не се представлява, но поддържа жалбата си чрез писмени бележки от юрк.И..

Ответната страна –не се представлява също, но оспорва жалбата по писмени бележки на адв.В.. Претендира разноски.

Административен съд София - град, XIX-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ДОПУСТИМА, като подадена от лице с правен интерес, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол

По съществото си жалбата е неоснователна.

СРС за да уважи жалбата на М. и да отмени заповедта за задържане е приел, че същата е постановена от компетентен орган, но при допуснати съществени процесуални нарушения. Визирано е, че не са посочени обстоятелствата във връзка с престъплението по чл.321 от НК, поради което не може да се прецени и каква е съпричастността на лицето към това деяние. Направено е позоваване на чл.5 §.1 б.с от КЗПЧОС, че лицето може да бъде задържано при обосновано подозрение, че е извършило престъпление. Съответно това подозрение не може да бъде общо и абстрактно. Конкретно е визиран само чл.321 от НК и номера на ДП, без да са изложени други данни, поради което е допуснато съществено процесуално нарушение.

Настоящата касационна инстанция споделя този извод. Задържането по чл.72 от ЗМВР е правомощие, което ответникът осъществява при условията на оперативна самостоятелност. Може да се задържи лицето, когато има данни, че същото е съпричастно към описаното деяние по чл.321 от НК по посоченото ДП. Тези данни може да са изложени в друг акт, част от преписката, но въз основа на тях следва да е ясно как ответникът е достигнал до извода, че има съпричастност и какво налага задържането на лицето. Дали е трябвало да се извършат определени процесуални действия, дали е било необходимо това, за да се предотврати опазването и събирането на доказателства и т.н. По делото няма никакви данни, неясно е защо е задържан именно М., какво е престъплението по чл.321, какво е съпричастността към деянието. Не е ясно какви процесуални действия след задържането са били извършени в помощ на разследването, за да бъде задържането в съответствие с целта на закона. Подобна неяснота относно начина на формиране на волеизявлението на органа при вземането на конкретното решение – винаги е съществено процесуално нарушение, защото засяга правото на лицето на защита, както и възпрепятства съда да осъществи контрол по задържането. Не се споделя довода на касатора, че СРС е допуснал съществено процесуално нарушение като не е изискал материалите по ДП. СРС с разпореждането за насрочване е указал на ответника, че следва да установи обстоятелствата и

правните основания за издаването на акта си. Съответно тази страна нито е поискала, нито е представила каквито и да е допълнително документи, от които да е видно как ответникът е взел решението да задържи конкретното лице, не е и поискано да се изиска ДП. От друга страна напълно се споделят съображенията в писмените бележки на ответника, че съгласно решение на СЕС от 25.05.2023г. по дело С-608/21 е визирано, че чл.6 §.2 от Директива 2012/13 трябва да се тълкува в смисъл, че изисква основанията за задържане да съдържат цялата необходима информация, за да имат възможност лицата да оспорят ефективно задържането си. Правилно е възражението, че тази цяла необходима информация не е представена на К. М..

Следователно касационната жалба е неоснователна и следва да се остави в сила решението на СРС като правилно и законосъобразно вкл. и по изложените в същото подробни мотиви, към които настоящето решение по чл.221 от АПК препраща.

С оглед искането на ответника следва да му се присъдят разноски. Видно от пълномощното К. М. се представлява от адв.И. В. от САК. Представен е списък, че се моли да се присъди адвокатско възнаграждение и пред двете съдебни инстанции по чл.38, ал.2 вр. с ал.1 от ЗА. Съдът намира искането за частично основателно. Пред СРС с определение №1095 от 22.03.2024г., което не е обжалвано, съответно е влязло в сила- е оставено без разглеждане искането за разноски. Пред касационната инстанция е основателно искането за разноски. Адв.В. има представено пълномощно пред СРС за процесуално представителство пред всички съдебно инстанции, хонорар не е заплатен /направено е изявление по същество, че защитата е безплатна като на близък/, поради което е направено искане за присъждането му на основание чл.38 от ЗА. Съответно на основание чл.8, ал.1 от Наредба №1/2004г. трябва да се присъдят 750лв..

С оглед изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63 от ЗАНН, Административен съд София-град, XIX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ № 3323 от 12.07.2023г. постановено по адм.дело №1555 по описа на СРС за 2023г. 100-тен състав.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на адв.И. В. от САК процесуален представител на К. М. адв.възнаграждение по чл.38, ал.2 от ЗА в размер от 750лв..

Решението е окончателно.

Председател:

Членове:1.

2.